

Dintro-Mintro

– religionsdialog i praksis i børnehøjde

Hvad bruger muslimer et bedetæppe til? Hvorfor går jøder med kalot? Og hvad bruger kristne egentlig Bibelen til? I mødet med DinTroMinTro-gæstelærere sættes ansigt på religionerne, og elever i folkeskolen får mulighed for at møde og samtale med en jøde, en kristen og en muslim.

*Af Suzette Munksgaard, projektleder på CUR – Center for Ungdomsstudier
Øverste foto: Bo Nygaard Larsen*

Der står tre gæstelærere – en jøde, en kristen og en muslim på række foran en 8. klasse på en skole i Solrød. »Hvem er hvem?« spørger Mawa i sine neonfarvede gummisko og tørklædet smukt viklet om hovedet.

En dreng udbryder spontant: »Dig med hatten, du er jøde – jøder går altid med hat!«

»Og dig med tørklæde, du må være muslim,« siger en pige forsigtigt.

Thomas, den kristne gæstelærer træder frem. »Det er rigtigt, og så kan I nok gætte, hvad jeg er. Men hvad med jer? Hvem her er jøde, kristen, muslim, hindu eller buddhist?«

Religionsdialog i skolen

8. klassen har fået besøg af DinTroMinTro, et religionsdialogisk tilbud til skoler, hvor et gæstelærer-team kommer på besøg og fortæller om de tre monoteistiske religioner med udgangspunkt i, hvad de har til fælles, og hvad der er forskelligt. På bordet forrest ligger en bibel, en koran og en kalot.

Klassen har arbejdet med de tre religioner forinden og har forberedt spørgsmål til den 20-årige muslimske Mawa, der læser til tandlæge, den 22-årige jøde Jonatan, der er sociologistuderende og den 25-årige teologistuderende Thomas.

Som repræsentant for den ældste af de tre religioner starter Jonatan med at fortælle om jødedommens historie, hellige bøger og symboler og viser sin kalot frem for eleverne. En dreng rækker hånden i vejret og spørger, hvorfor jøder går med kalot?

»I kender sikkert det der med, at man har scoret et vildt mål i fodbold. Så jubler vi og tror, at vi er Gud. Men det er vi ikke. Derfor bærer vi jøder en kalot, fordi den skal minde os om, at vi som menneske stopper her ved hovedhøjde, og at vi ikke er større end Gud,« siger han og fremviser forskellige varianter af kalotten.

De tre gæstelærere fortæller på skift om deres religion og viser forskellige remedier, som de bruger i deres trospraksis. Mawa ruller et bedetæppe ud, mens hun forklarer: »Jeg beder fem gange om dagen. Det er en måde at få en tæt kontakt med Allah, og som en del af ritualet vasker jeg både mine hænder og mit ansigt, inden jeg begynder at bede. Det er vigtigt, at jeg som muslim er ren under bønnen og viser min ydmyghed,« siger hun og knæler ned på bedetæppet, mens hun reciterer arabisk fra Koranen.

En pige rækker hånden op og spørger Thomas, »Hvad gør du, når du beder? Knæler du ved sengen, ligesom man ser det i film?« Thomas svarer, at som kristen kan man gøre det på mange måder: »Nogle katolikker bruger en bedekrans, ortodokse kristne kysser måske et ikon eller slår korsets tegn. Jeg folder hænderne. Det er en måde at samle tankerne og vise, at man beder til en Gud, som er større end os selv.«

Et møde med gensidig forståelse og respekt

Med en konkret, komparativ tilgang til religionsfaget sætter gæstelærerne ansigt, kød og blod på religionernes forskelle og ligheder. De er trænedede i at formidle viden og dialog om forskellige religiøse baggrunde og traditioner i respekt for skolens kundskabsformidlende rum. Gæstelærerteamet optræder ligeværdigt og er dermed rollemodeller for en respektfuld religionsdialog. På denne måde bidrager DinTroMinTro til elevens dannelse både i forhold til medborgerskab og i forhold til at opbygge et religiøst og etisk grundlag for gensidig forståelse og respekt.

Efter et par spørgsmålsrunder, hvor eleverne skyder løs på gæstelærerne med mange forskellige spørgsmål, stiller alle sig i tre cirkler sammen med hver sin gæstelærer og der »checkes ud« med det, som man hver især har fået ud af besøget. En pige siger: »Jeg vidste ikke, at det er frivilligt at gå med tørklæde«. En anden pige checker ud med: »Det er mærkeligt, at kristendom og islam har så meget til fælles.« En dreng checker ud med: »Jeg lærte en masse, jeg ikke vidste.«

Til sidst stiller gæstelærerne sig igen på række foran klassen og afslutter med at sige, at det er vigtigt at fortsætte med at være nysgerrige på hinandens forskelle og ligheder og opsøge viden om forskellige religiøse traditioner og tænkemåder. Mawa slutter af med at sige: »På denne måde kan vi fortsætte

med at leve side om side i et demokratisk samfund med religionsfrihed og frihed til at være forskellige og stadig være lige.«

Efterfølgende skrev læreren i evalueringen af besøget: »Jeg var virkelig imponeret over de tre unge mennesker, der kom og lavede oplæg. De var så gode til at fortælle, inddrage eleverne, bruge humor og vise deres trospraksis visuelt. Eleverne var begejstrede over besøget. Det fyldte meget hos dem resten af ugen. De sagde, at det var meget mere levende at møde en muslim, en jøde og en kristen og stille dem spørgsmål, end det er at læse om det. Det bliver et besøg, vi kan vende tilbage til mange gange i vores videre undervisningsforløb.«

Om DinTroMinTro

DinTroMinTro er inspireret af et religionsdialogprojekt i Bradford, England og har været et tilbud i København siden 2004. I dag har Aarhus og Roskilde også et gæstelærertilbud, mens de folkekirkelige skoletjenester i Svendborg og Kolding tilbyder gæstelærerbesøg. DinTroMinTro er et folkekirkeligt initiativ.

Læs mere om DinTroMinTro her: www.dintro-mintro.dk

